

„Nožēlojiet ... lai Es varētu jūs dziedināt”

Elders Nīls L. Andersens
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Uzaicinājums nožēlot grēkus reti kad skan nosodoši, tas drīzāk ir mīlošs aicinājums pagriezties atpakaļ un atgriezties pie Dieva.

Mani brāļi un māsas, kopš mana aicinājuma kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā ir pagājuši seši mēneši. Kalpošana kopā ar vīriem, kas jau sen bijuši mans piemērs un skolotāji, joprojām man liek justies pazemīgam. Es esmu dziļi pateicīgs par jūsu lūgšanām un atbalstu. Man pašam šis ir bijis kvēlas lūgšanas laiks, nopietni tiecoties pēc Tā Kunga akcepta. Viņa mīlestību esmu sajutis svētos un neaizmirstamos veidos. Es liecinu, ka Viņš dzīvo un ka šis ir Viņa svētais darbs.

Mēs mīlam prezidentu Tomasu S. Monsonu, Tā Kunga pravieti. Es mūžam atcerēšos viņa laipnību, kad viņš pagājušajā aprīlī izteica man šo aicinājumu. Mūsu intervijas beigās viņš izpleta savas rokas un apskāva mani. Prezidents Monsons ir gara auguma vīrs. Kad viņš apviņa savas garās rokas ap mani un piekļāva sev klāt, es sajutos kā mazs zēns, kurš atrodas mīloša tēva drošajās rokās.

Vairākus mēnešus kopš šīs pieredzes es esmu domājis par Tā Kunga uzaicinājumu nākt pie Viņa un garīgi tikt ieskautiem Viņa rokās. Viņš teica: “Lūk, [Manas] žēlastības [rokas ir izstieptas] pret jums, un katru, kas nāks, to Es pieņemšu; un svētīti ir tie, kas nāk pie Manis.”¹

Svētie Raksti runā par Viņa rokām, kas ir atvērtas,² pastieptas,³ izstieptas,⁴ un ieskaujošas.⁵ Tās tiek aprakstītas kā varenas⁶ un svētas,⁷ kā žēlastības rokas,⁸ drošības rokas,⁹ mīlestības rokas,¹⁰ kas “ir pastieptas visas dienas garumā”.¹¹

Mēs katrs noteiktā pakāpē ap sevi esam sajutuši šīs garīgās rokas. Mēs esam jutuši Viņa piedošanu, Viņa mīlestību un mierinājumu. Tas Kungs ir teicis: “Es esmu Tas, kas mierina jūs.”¹²

Tā Kunga vēlme, lai mēs nāktu pie Viņa un tiktu ieskauti Viņa rokās, bieži ir uzaicinājums nožēlot grēkus. “Lūk, Viņš sūta uzaicinājumu visiem cilvēkiem, jo žēlastības rokas ir izstieptas tiem pretim, un Viņš saka: Nožēlojiet grēkus, un Es jūs pieņemšu.”¹³

Kad mēs grēkojam, mēs novēršamies no Dieva. Kad mēs nožēlojam grēkus, mēs atgriežamies pie Dieva.

Uzaicinājums nožēlot grēkus reti kad skan nosodoši, tas drīzāk ir mīlošs aicinājums pagriezties atpakaļ un atgriezties pie Dieva.¹⁴ Mūsu mīlošā Tēva un Viņa Vienpiedzimušā Dēla aicinājums ir, lai mēs būtu kas vairāk, lai mēs tiektos pēc cēlākas dzīves, lai mēs mainītos un justu laimi, kas nāk no baušļu ievērošanas. Esot Kristus mācekļi, mēs

priecājamies par grēku nožēlošanas svētību un par prieku, kad mums tiek piedots. Tas kļūst par daļu no mums, ietekmējot to, kā mēs domājam un jūtamies.

Desmitiem tūkstošu cilvēku vidū, kas klausās šo konferenci, pastāv dažādi personīgā cienīguma un taisnīguma līmeņi. Tomēr, grēku nožēlošana ir svētība ikvienam no mums. Nožēlojot savus grēkus, mums katram ir nepieciešamas Glābēja žēlastības rokas.

Pirms vairākiem gadiem mani palūdza satīties ar vīrieti, kurš ilgu laiku pirms mūsu sarunas bija piedzīvojis nevaldāmu dzīves periodu. Savu slikto lēmumu rezultātā viņš bija zaudējis piederību Baznīcai. Kopš šī perioda jau bija pagājis ilgs laiks un viņš bija atgriezies Baznīcā un uzticīgi ievēroja baušļus, taču viņu vajāja iepriekšējās rīcības. Satiekoties ar viņu, es sajutu viņa kaunu un dziļo nožēlu par to, ka reiz bija atmetis savas derības. Mūsu intervijas beigās es uzliku savas rokas uz viņa galvas un devu viņam priesterības svētību. Pirms tiku pateicis kaut vienu vārdu, es sajutu milzīgu Glābēja mīlestību un piedošanu šim vīram. Pēc svētības došanas mēs apskāvāmies un šis vīrs nekautrējoties raudāja.

Es apbrīnoju Glābēja ieskaujošās mīlestības un žēlastības rokas pret cilvēku, kurš nožēlojis grēkus, neskatoties uz to, cik savtīgs ir bijis nožēlotais grēks. Es liecinu, ka Glābējs spēj un ļoti vēlas piedot mūsu grēkus. Izņemot to dažu cilvēku grēkus, kas ir izvēlējušies postu pēc tam, kad zinājuši par pilnību, nav neviena grēka, ko nevarētu piedot.¹⁵ Cik gan tā ir brīnišķīga privilēģija katram no mums — novērsties no saviem grēkiem un nākt pie Kristus! Dievišķā piedošana ir viens no evaņģēlija saldākajiem augļiem, kas noveļ vainu un sāpes no mūsu sirdīm un piepilda tās ar prieku un sirdsapziņas mieru. Jēzus paziņo: “Vai jūs tagad neatgriezīsities pie Manis un nenožēlosit savus grēkus, un netapsit pievērsti, lai Es varētu jūs dziedināt?”¹⁶

Iespējams, dažiem, kas šodien klausās, lai stātos pretī nopietniem grēkiem, ir nepieciešama “sirdī varena pārmaiņa”.¹⁷ Iespējams, būs nepieciešama priesterības vadītāja palīdzība. Vairākumam grēku nožēlošana notiek klusi un diezgan privāti, ik dienas tiecoties pēc Tā Kunga palīdzības, lai veiktu nepieciešamās pārmaiņas.

Vairākumam cilvēku grēku nožēlošana drīzāk ir nevis vienreizējs notikums, bet gan process. Tā nav vienkārša. Mainīties ir grūti. Tas prasa skriešanu pret vēju, peldēšanu pret straumi. Jēzus teica: „Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.”¹⁸ Grēku nožēlošana nozīmē novērsties no tādām lietām kā negodīgums, lepnums, dusmas un grēcīgas domas, un pievērsties citām lietām, tādām kā laipnība, nesavtīgums, pacietība un garīgums. Tā ir atgriešanās pie Dieva.

Kā lai mēs izlemjam, kas tieši mums jānožēlo? Kad kāds no tuviniekiem vai draugs iesaka to, kas mums būtu jāmaina, miesīgais cilvēks mūsos dažkārt uzslīen degunu un atbild: “Ak tu domā, ka man ir jāmainās? Labāk es tev pateikšu par dažām tavām paša problēmām.” Labāka pieeja būtu pazemīgi lūgt To Kungu: “Tēvs, ko tu vēlies, lai es darītu?” Atbilde tiek dota. Mēs jūtam izmaiņas, kas mums jāveic. Tas Kungs mums to pasaka mūsu prātā un mūsu sirdī.¹⁹

Tad mums tiek atļauts izvēlēties — vai nu mēs nožēlosim grēkus, vai arī aizvilksim aizkarus atvērtajam logam uz Debesīm.

Alma brīdināja: „Necenties attaisnot sevi ne vismazākā mērā.”²⁰ Kad mēs „aizvelkam aizkarus”, mēs pārstājam ticēt tai garīgajai balsij, kas aicina mūs mainīties. Mēs lūdzam, taču mēs ieklausāmies mazāk. Mūsu lūgšanām trūkst tās ticības, kas ved pie grēku nožēlošanas.²¹

Šajā pašā brīdī kāds noteikti saka: “Brāli Andersen, jūs nesaprotat. Jūs nejūtat to, ko jūtu es. Mainīties ir pārāk grūti.”

Jums taisnība, es pilnībā nesaprotu. Taču ir Kāds, kurš to spēj. Viņš zina. Viņš ir jutis jūsu sāpes. Viņš paziņoja: “Abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis.”²² Glābējs nepārtraukti pastiepj rokas, lūdzot katru no mums: „Nāciet pie Manis.”²³ Mēs varam nožēlot grēkus. Mēs varam!

Saprotot to, kur mums jāmainās, mēs sērojam par skumjām, kuras esam izraisījuši. Tas ved pie patiesas un sirsnīgas grēku izsūdzēšanas Tam Kungam un, ja nepieciešams, citiem.²⁴ Ja iespējams, mēs atlīdzinām to, kas ticis kļūdaini nodarīts vai paņemts.

Grēku nožēlošana kļūst par daļu no mūsu ikdienas. Iknedēļas Svētā Vakarēdiena pieņemšana ir tik svarīga — nākt Tā Kunga priekšā lēnprātībā, pazemībā, atzīstot savu atkarību no Viņa, lūdzot Viņam piedot un atjaunot mūs un apsolot vienmēr Viņu atcerēties.

Dažkārt, kad nožēlojam grēkus un cenšamies ik dienas kļūt līdzīgāki Kristum, mēs atklājam, ka atkārtoti saskaramies ar tām pašām grūtībām. It kā mēs kāptu kalnā, kas apaudzis ar kokiem un brīžiem neredzētu, cik augstu esam uzkāpuši, līdz nonāktu tuvāk virsotnei un paskatītos atpakaļ no augstāka skatu punkta. Nezaudējiet drosmi. Ja jūs cenšaties un strādājat pie tā, lai nožēlotu grēkus, jūs esat uz grēku nožēlošanas ceļa.

Pilnveidojoties mēs redzam dzīvi skaidrāk un sajūtam Svēto Garu strādājam mūsos spēcīgāk.

Dažkārt mēs nesaprotam, kādēļ mēs atceramies savus grēkus vēl ilgi pēc tam, kad esam tos atmetuši. Kādēļ skumjas par mūsu kļūdām turpina sekot grēku nožēlošanai?

Jūs noteikti atcerēsities šo jauko stāstu, ko reiz pastāstīja prezidents Džeimss E. Fausts. Es atceros, kad es biju mazs zēns laukos ..., mana vecmāmiņa ... gatavoja mums garšīgas maltītes uz karstas plīts. Kad malkas kaste pie plīts bija iztukšota, vecmāmiņa klusi pacēla kasti, izgāja ārā, lai piepildītu kasti ar ciedru malku no malkas grēdas, un tad ienesa smagi piekrauto kasti atpakaļ mājā.”

Kad prezidents Fausts turpināja stāstu, viņa acīs sariesās asaras: “Es biju tik neiejūtīgs ... ka sēdēju tur un ļāvu, lai mana mīļā vecmāmiņa virtuvē piepilda malkas kasti. Visu savu dzīvi es jūtu kaunu par sevi un esmu nožēlojis savas izlaidības grēku. Es ceru, ka kādu dienu es varēšu lūgt viņai piedošanu.”²⁵

Bija pagājuši vairāk kā 65 gadi. Ja prezidents Fausts pēc tik daudziem gadiem joprojām atcerējās un nožēloja to, ka nepalīdzēja savai vecmāmiņai, vai gan mums būtu jābrīnās par dažām lietām, ko joprojām atceramies un nožēlojam?

Svētajos Rakstos nav teikts, ka mēs aizmirsīsim savus atmestos grēkus mirstīgās dzīves laikā. Drīzāk, tur teikts, ka Tas Kungs tos aizmirsīs.²⁶

Grēku atmešana nozīmē nekad pie tiem neatgriezties. Atmešana prasa laiku. Lai mums palīdzētu, Tas Kungs brīžiem ļauj, lai kļūdu pārpalikumi paliktu mūsu atmiņā.²⁷ Tā ir svarīga daļa mirstīgās dzīves mācību procesā.

Kad mēs patiesi izsūdzam savus grēkus, atlīdzinām cietējam, kā varam, un, ievērojot baušļus, atmetam savus grēkus, mēs esam uz ceļa, lai saņemtu piedošanu. Ar laiku mēs sajūtīsim, ka mūsu skumjas norimst, attīrot “mūsu sirdis no vainas”²⁸ un sniedzot „mierīgu sirdsapziņu.”²⁹

Tiem, kuri patiesi nožēlo, taču šķietami nespēj sajust atvieglinājumu, es saku: “Turpiniet turēt baušļus”. Es apsolu jums, ka atvieglojums tiks dots Tā Kunga noteiktajā laikā.

Ja jūs esat noraizējušies, aprunājieties ar savu bīskapu. Bīskapam ir spēks izvērtēt.³⁰ Viņš jums palīdzēs.

Svētie Raksti mūs brīdina: “Neatliekat savu grēku nožēlošanas dienu.”³¹ Taču šajā dzīvē nekad nav par vēlu nožēlot grēkus.

Reiz mani lūdza satikties ar vecāka gadagājuma pāri, kas atgriezās Baznīcā. Viņiem evaņģēliju mācīja viņu vecāki. Pēc laulībām viņi pameta Baznīcu. Tagad, pēc 50 gadiem, viņi atgriezās. Es atceros, ka vīrs ienāca birojā, stumjot skābekļa balonu. Viņi pauda nožēlu, ka nebija palikuši uzticīgi. Es pateicu, ka esam priecīgi, ka viņi ir atgriezušies, apliecinot par Tā Kunga aicinošajām rokām, kas pastieptas pret tiem, kas nožēlo. Vecais vīrs atbildēja: “Mēs to zinām, brāli Andersen. Taču mēs skumstam par to, ka mūsu bērniem un mazbērniem nav evaņģēlija svētību. Mēs esam atgriezušies, taču mēs esam atgriezušies vieni paši.”

Viņi nebija atgriezušies vieni paši. Grēku nožēlošana pārmaina ne tikai mūs, tā svētī arī mūsu ģimenes un tos, kurus mīlam. Līdz ar mūsu taisnīgo grēku nožēlošanu, Tā Kunga noteiktajā laikā, Glābēja pastieptā roka ne tikai ieskaus mūs, bet iesniegsies arī mūsu bērnu un pēcteču dzīvē. Pēc grēku nožēlošanas mūs turpmāk vienmēr sagaida lielāka laime.

Es sniedzu liecību, ka mūsu Glābējs var atbrīvot mūs no mūsu grēkiem. Es personīgi esmu sajutis Viņa izpērkošo spēku. Es nepārprotami esmu redzējis Viņa dziedinošo roku pār tūkstošiem cilvēku no visām pasaules tautām. Es liecinu, ka Viņa dievišķā dāvana dzēš vainu mūsu sirdīs un ienes sirdsapziņas mieru.

Viņš mūs mīl. Mēs esam Viņa Baznīcas locekļi. Viņš aicina katru no mums nožēlot grēkus, novērsties no saviem grēkiem un nākt pie Viņa. Es liecinu, ka Viņš pastāv. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 3. Nefijs 9:14.

2. Skat. Mormona 6:17.

3. Skat. Almas 19:36.

4. Skat. 2. Ķēniņu 17:36; Psalmi 136:12.
5. Skat. 2. Nefija 1:15.
6. Skat. M&D 123:6.
7. Skat. 3. Nefijs 20:35.
8. Skat. Almas 5:33.
9. Skat. Almas 34:16.
10. Skat. M&D 6:20.
11. 2. Nefija 28:32.
12. 2. Nefija 8:12.
13. Almas 5:33.
14. Skat. Helamana 7:17.
15. Skat. Boyd K. Packer, "The Brilliant Morning of Forgiveness," *Ensign*, 1995. g. novembris, 19.
16. 3. Nefijs 9:13.
17. Almas 5:12.
18. Mateja 16:24.
19. Skat. Mācības un Derības 8:2.
20. Almas 42:30.
21. Skat. Almas 34:17–18.
22. Jesajas 49:16.
23. 3. Nefijs 9:14.
24. Skat. M&D 58:43.
25. Džeimss E. Fausts, "The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith," *Ensign*, 1997. g. nov., 59.
26. Skat. M&D 58:42–43; skat. arī Almas 36:17–19.
27. Skat. Dīters F. Uhtdorfs, "Point of Safe Return," *Liahona*, 2007. g. maijs, 101.
28. Almas 24:10.
29. Mosijas 4:3. Svētie Raksti mūsu laimi šajā un nākamajā dzīvē saista ar tīru sirdsapziņu. Atcerieties Almas mācību par to, ka priekam pretstatā ir sirdsapziņas pārmetumi (skat. Almas 29:5). Citi pravieši ļauno ciešanas pēc šīs dzīves saista ar vainu, ko tie izjutīs (skat. 2. Nefija 9:14, 46; Mosijas 2:38; 3:24–25; Mormona 9:5). Džozefs Smits ir teicis: „Cilvēks pats sev ir mocītājs un sodītājs. Tādēļ tiek teikts, ka viņi tiks iemesti degošā uguns un sēra jūrā. Vilšanās radītās mokas cilvēka prātā ir tikpat skaudras kā degoša uguns un sēra jūra” (*History of the Church*, 6:314).
30. Skat. M&D 46:27.
31. Almas 34:33.